

LBRIS

We know
books

J.R. WARD

PĂCATE ASCUNSE

Traducere din limba engleză
ELENA MACOVICIUC

1

NECROLOG

Ziarul Charlemont Courier

Domnul William Wyatt Baldwine a trecut în brațele iubitoare ale Domnului și Salvatorului său în urmă cu două zile. Un om de afaceri renumit la nivel mondial, filantrop și lider civil, a fost directorul general executiv al Bradford Bourbon Company timp de treizeci și șase de ani. În acest timp, a deschis o nouă eră a aprecierii burbonului și a adus companiei venituri anuale de peste un miliard de dolari.

Un om de familie iubitor, i-au supraviețuit soția lui devotată, Virginia Elizabeth Bradford Baldwine, îndrăgiții lui copii, Edward Westfork Bradford Baldwine, Maxwell Prentiss Baldwine, Jonathan Tulane Baldwine și Virginia Elizabeth Baldwine, și iubita lui nepoată, Amelia Franklin Baldwine.

Vizitele și serviciile private se fac în funcție de programul familiei. În loc de flori, vor fi făcute donații universității Charlemont, în numele domnului Baldwine.

Podul Big Five

Charlemont, Kentucky

Jonathan Tulane Baldwine se rezemă de balustrada marelui pod care făcea legătura între Charlemont, Kentucky, și cel mai apropiat vecin al său din Indiana, New Albany. Râul Ohio era la cincisprezece metri dedesubt, apele noroioase și umflate reflectând luminile multicolore care cădeau asupra celor cinci arcade. Când se ridică pe vârfuri, avu senzația că era în cădere, dar asta nu fu decât o iluzie.

LIBRIS | We know books

Și-l imaginează pe tatăl lui sărind chiar de pe acea balustradă spre moarte. Cadavrul lui William Baldwin fusese găsit la baza cascadei Ohio în urmă cu trei zile. Și, în ciuda tuturor realizărilor acestui om, în ciuda tuturor țelurilor sale mărețe, își sfârșise viața sfârtecat de elicea unei bărci. Lângă un vechi vas de pescuit. Care putea fi vândut cu 200 de dolari. Cel mult 300.

Ce ironie!

Oare cum fusese să cadă? Probabil vântul îi mângâiase fața în timp ce William fusese tras în jos de gravitație, spre apă. Probabil hainele îi fluturaseră ca niște steaguri, lovindu-se de corpul lui. Ochii probabil i se umeziseră, de la vânt sau poate chiar de emoție?

Nu, probabil prima variantă era cea reală.

Impactul probabil îl duruse. Și apoi, ce urmasă? O inhalare plină de șoc, care atrăsese înăuntru valurile sălbatice ale râului? O senzație de sufocare? Sau fusese inconștient din cauza loviturii? Sau poate totul se terminase cu un atac de cord din cauza adrenalinei căderii, o durere înțepătoare în mijlocul pieptului care radiase pe brațul stâng, împiedicându-l să înoate spre salvare. Oare încă fusese conștient când barja de cărbuni îl lovise, când elicea îl spintecase? Cu siguranță, fusese mort până să fi căzut în cascadă.

Lane ar fi vrut să știe cu certitudine că bărbatul suferise. Să știe că simțise durere, o durere enormă, atroce, dar și teamă, o teamă răsunătoare, copleșitoare, ar fi fost o mare ușurare, un balsam pentru mocirla de emoții în care moartea tatălui său îl făcuse să se înece, chiar și când stătea pe uscat.

– Ai furat peste 68 de milioane de dolari, spuse Lane vântului nepăsător, curentului plictisit de dedesubt. Iar compania are datorii și mai mari. Ce naiba ai făcut cu banii ăștia? Unde s-au dus?

Evident, nu primi nici un răspuns. La fel s-ar fi întâmplat și dacă bărbatul ar fi trăit și Lane l-ar fi înfruntat în persoană.

– Și soția mea, strigă el. I-ai tras-o soției mele. Sub acoperișul pe care îl împărțeau cu mama. Și ai lăsat-o pe Chantal însărcinată. Nu că mariajul lui Lane cu fosta Chantal Blair Stowe ar fi reprezentat ceva mai mult decât un certificat pe care fusese obligat să-și pună numele. Dar cel puțin își asumase greșeala și se ocupa de ea. Nu este de mirare că mama e dependentă de droguri. Nu e de mirare că se ascunde. Probabil știa despre celelalte femei, probabil știa cine și ce erai, nemernicule.

Când Lane închise ochii, văzu un cadavru, dar nu cadavrul umflat și murdar al tatălui său de pe targa pe care îl găsisese când fusese la morgă pentru identificarea rămășițelor. Nu, văzu o femeie care stătea dreaptă în biroul ei din casa familiei, fusta ei modestă și bluza închisă aranjate

LBRIS

We know

books

perfect, părul tuns bob doar ușor nearanjat, încălțată în pantofi de alergat pătați de iarbă și nu cu pantofii fără toc pe care îi purta mereu.

Avea o grimasă oribilă pe față. Zâmbetul nebunesc al Jokerului. De la cucuta pe care o luase.

Găsise acel cadavru cu două zile înainte ca tatăl lui să sară.

– Rosalinda e moartă din cauza ta, idiotule. A muncit pentru tine, în casa noastră, timp de treizeci și cinci de ani. Ai fi putut la fel de bine s-o omori cu mâinile tale.

Ea fusese motivul pentru care Lane aflase despre banii lipsă. Fosta asistentă, responsabilă de rânduirea conturilor familiei, lăsase un fel de bilet sinucigaș în urmă, un USB cu tabele Excel care înregistrau retragerile alarmante de bani, transferuri către WWB Holdings.

Orice o fi fost asta.

Existau cam 68 de milioane de motive pentru care femeia se otrăvisese. Toate pentru că tatăl lui Lane o forțase să facă lucruri deloc etice, până când simțul ei de decență o rupsesese în două.

– Și știi ce i-ai făcut lui Edward. Știu că a fost vina ta. Ți-ai trădat propriul fiu, în America de Sud. A fost răpit din cauza ta, și ai refuzat să plătești recompensa, ca să-l omoare. Rivalul tău în afaceri dispare, și tu arăți ca un tată îndurerat. Sau ai făcut-o pentru că și el suspecta că furai?

Edward supraviețuise, doar că fratele mai mare al lui Lane nu mai era decât o carcasă distrusă, nemaifiind moștenitorul logic al afacerii, al tronului, al coroanei.

William Baldwin făcuse atâtea lucruri groaznice.

Și astea erau numai lucrurile despre care Lane știa. Ce mai avea de descoperit?

La fel de important era și ce trebuia să facă el în privința acestor lucruri. Ce putea să facă?

Simțea că se afla la cârma unui vas grozav care fusese îndreptat spre un țarm stâncos, chiar înainte de distrugerea cârmei.

Cu o zvâcnire de forță, își trecu picioarele peste balustrada grea de oțel, pantofii lui poposind pe marginea exterioară puțin lată.

Inima îi bătea cu putere, mâinile și picioarele îi amortiseră, gura i se uscaseră până în punctul în care nu mai putea înghiți. Se ținea de balustradă, la nivelul șoldurilor, și se aplecă și mai mult spre abis.

Oare cum era?

Putea să sară sau doar să facă un pas și să cadă până când afla prin ce trecuse tatăl lui. Oare ar ajunge la același vas? Oare corpul lui ar găsi și el elicea unei barje de cărbuni și ar ajunge împrăștiat în apele noroioase ale lui Ohio?

În mintea lui, limpede ca ziua, își auzi mama spunând cu accentul ei sudic: „Dumnezeu nu ne dă mai mult decât putem duce“.

Credința domnișoarei Aurora o ajutase să treacă prin mai multe lucruri decât puteau duce majoritatea muritorilor. Ca femeie afro-americană care crescuse în sud în anii 1950, se confruntase cu discriminări și nedreptăți pe care el nici măcar nu și le putea imagina, iar Aurora nu numai că le suportase, dar și triumfase la școala culinară, conducând bucătăria din Easterly nu doar ca un bucătar francez, ci mai bine, asta în timp ce avea grijă de el, de frații și de surorile lui așa cum nu o mai făcuse nimeni, devenind sufletul din Easterly, fiind temelia pentru o mulțime de oameni.

Farul care, până când o întâlnise pe Lizzie a lui, fusese singura lumină de la orizontul lui.

Lane ar fi vrut să creadă așa cum o făcuse mama lui. Dumnezeu, până și Aurora avusese încredere că putea să rezolve situația, că avea să salveze familia, să devină bărbatul care știa că poate să fie.

Să fie ceea ce tatăl lui nu fusese niciodată, indiferent de capcanele aduse de bogăția și de succesul pe care William Baldwine le adunase în jurul lui.

Putea, pur și simplu, să sară, și totul s-ar fi terminat.

Oare ce gândise tatăl lui? După ce toate minciunile și frauda fuseseră expuse, moartea Rosalindei fiind vestitorul cântecului funebru al descoperirii, William oare venise acolo fiindcă era singurul care știa exact cât de mult se extindea ce făcuse și adâncimea gropii făcute? Oare își dăduse seama că jocul ajunsese la sfârșit, că îi venise vremea și că, în ciuda acumulărilor lui financiare, nu avea cum să rezolve problema pe care o crease? Sau se hotărâse să-și însceneze propria moarte și eșuase?

Oare tot ce furase era undeva, într-un cont offshore sau în seiful unei bănci din Elveția, pe numele lui sau pe altul?

Atâtea întrebări. Iar lipsa de răspunsuri, combinată cu stresul de a trebui să rezolvi totul, era ceva ce te putea înnebuni.

Lane se concentrează din nou asupra apei. Abia putea s-o vadă de la înălțimea asta. De fapt... nu putea vedea decât întuneric, cu un ușor licăr.

Își dădu seama că exista o anumită tentație către această cale ușoară de ieșire a lașilor, o atracție, precum gravitația, spre un final pe care îl putea controla: un impact puternic, și termina cu totul, cu morțile, cu trădarea, cu datoria. Totul ar fi fost șters, infecția purulentă care avea să dea pe dinafară și să fie dezlănțuită public nu mai avea să fie un motiv de îngrijorare.

Oare tatăl lui avusese nopți nedormite? Regrete? Când William stătuse acolo, trecuse în revistă toate motivele pro și contra pentru care

ar fi trebuit sau nu să zboare câteva clipe și să termine cu problema groaznică pe care o crease? Oare bărbatul se gândise măcar o dată la ramificațiile acțiunilor lui, o avere veche de 200 de ani fiind cheltuită nici măcar pe parcursul unei generații, ci numai într-un an sau doi?

Vântul îi bătu lui Lane la urechi – acea chemare a sirenei.

Edward, fratele lui mai mare și cândva perfect, nu avea să rezolve situația. Gin, singura lui soră, nu se putea gândi la altceva decât la ea însăși. Maxwell, fratele lui mai mare, era dispărut de trei ani. Mama lui era ținută la pat și confuză, din cauza medicamentelor.

Așa că totul era în mâinile unui fost afemeiat, jucător de poker, fără experiență financiară, administrativă sau practică relevantă.

Nu avea decât iubirea unei femei bune.

Însă, în această realitate îngrozitoare, nici măcar asta nu avea să-l ajute.

Camioanele Toyota nu trebuiau să meargă cu 120 km/h. Mai ales când aveau zece ani.

Cel puțin șoferul era treaz, chiar dacă era 4.00 dimineța.

Lizzie King ținea cu putere volanul, iar piciorul ei de pe accelerație atingea podeaua în timp ce se îndrepta spre o denivelare din autostradă.

Se trezise singură în patul ei de la fermă. În mod normal, asta ar fi fost ceva obișnuit, dar nu mai era cazul. Nu acum, când Lane revenise în viața ei. Bogatul fustangiu și horticultoarea moșiei își găsiseră în sfârșit calea împreună, iubirea legându-i pe cei doi din ce în ce mai mult și chiar mai strâns decât moleculele unui diamant.

Iar ea avea de gând să stea alături de el, indiferent de ce le pregătea viitorul.

Până la urmă, era mult mai ușor să renunți la o avere extraordinară când nu ai avut-o niciodată și nici nu ai dorit-o. Și cu atât mai ușor când ai aruncat o privire în spatele cortinei, spre deșertul trist și dezolant care se afla dincolo de lux și prestigiu.

Dumnezeule, Lane era sub atâta presiune!

Și tocmai de aceea se dăduse ea jos din pat. Și de aceea coborâse treptele scârțâitoare. De aceea bătuse la primul etaj al micii case.

Când Lizzie se uitase afară, văzuse că mașina lui lipsea. Porsche-ul pe care el îl conducea și îl parca lângă arțarul aflat aproape de veranda din față nu era nicăieri. Se întrebuse de ce plecase fără să îi spună nimic și începuse să se îngrijoreze.

Trecuseră doar câteva nopți de când tatăl lui se sinucisese, doar câteva zile de când cadavrul lui William Baldwine fusese găsit. Și de când fața lui Lane căpătase o privire pierdută, mintea lui gândindu-se mereu

la banii pierduți, la hârtiile de divorț pe care i le dăduse lui Chantal, la facturile casei, la situația precară a companiei Bradford Bourbon, la condiția fizică teribilă a fratelui său Edward, la boala domnișoarei Aurora.

Dar nu spusese nimic despre asta. Insomnia lui fusese singurul semn al presiunii, iar acest lucru o speria. Lane se străduia mereu să își mențină controlul în preajma ei, întrebând-o despre munca ei în grădinile Easterly, făcându-i masaj la umărul care o durea, pregătindu-i cina – de obicei, nu foarte reușită, dar cui îi mai păsa?! De când rezolvaseră situația dintre ei și își asumaseră relația, el aproape se mutase în ferma ei. Oricât de mult îi plăcea să îl aibă alături, se așteptase ca el să explodeze.

Ar fi fost mai simplu dacă Lane ar fi tunat și fulgerat.

Acum, se temea că sosise momentul – și al șaselea simț o făcea să se teamă în legătură cu locul unde se dusesse el. Primul loc la care se gândi fu Easterly, moșia familiei Bradford. Sau poate locul vechi, unde încă se făcea și se stoca burbonul familiei lui. Sau poate biserica baptistă a domnișoarei Aurora.

Da, Lizzie încercase să-l sune. Iar când auzise telefonul țârâind pe noptiera de lângă partea lui de pat, nu mai așteptase mult. Se îmbrăcase. Luase cheile. Se dusesse glonț la camionetă.

Nimeni nu mai era pe șoseaua interstată în vreme ce ea se îndrepta spre pod, ca să traverseze râul, așa că ținu piciorul apăsat pe accelerație chiar și când urcă dealul și coborî spre râu pe partea din Indiana. Camioneta ei veche prinse și mai multă viteză, la care se adăugă un zăngănit mortal, care zgudui volanul și scaunul, dar afurisita de Toyota avea să reziste, pentru că *trebuia s-o facă*.

– Lane, unde ești?

Dumnezeule, de câte ori îl întrebase cum se simțea, iar el îi răspunsese:

– Bine.

Toate ocaziile pe care le avusese ca să discute cu ea, și el o refuzase. Toate privirile pe care ea i le aruncase pe furis, căutând semne de presiune sau fisuri. Cu toate astea, emoțiile lipsiseră, cu excepția momentului pe care îl împărtășiseră în grădină, acel moment sacru și privat, când ea îl găsisse sub florile pomilor fructiferi și îi spusese că se înșelase în privința lui, că îl judecase greșit, că era pregătită să garanteze cu singurul lucru pe care îl avea: contractul fermei ei. Era lucrul care putea să ajute la plata avocaților în timp ce el se lupta ca să-și salveze familia.

Lane o ținuse în brațe și îi spusese că o iubește. Îi refuzase cadoul, explicându-i că avea să rezolve totul de unul singur. Că avea să găsească banii furăți, să achite datoria enormă, să pună compania pe calea cea bună și să adune din nou averea familiei sale.

LBRIS

We know
books

Iar ea îl crezuse.

Încă o făcea.

Dar, de atunci, Lane fusese prezent fizic, dar complet detașat.

Lizzie nu îl învinovăța câtuși de puțin. Era însă straniu de terifiant.

În depărtare, peste râu, strălucea districtul de afaceri Charlemont, o galaxie falsă, ce reprezenta o minciună frumoasă, iar podul care lega cele două maluri încă era luminat în verde primăvăratice și roz aprins, un curcubeu spre tărâmul promis. Vestea bună era că nu era trafic, deci cum ajungea pe partea cealaltă, Lizzie putea să o ia pe ieșirea River Road de pe autostradă, să se ducă spre nord, spre dealul Easterly, și să vadă dacă mașina lui era parcată în fața casei.

Mai departe nu știa ce avea să facă.

Podul nou construit avea trei benzi pe fiecare sens, un zid de ciment despărțind estul de vest. Pe mijloc, jos, erau rânduri de lumini albe, și totul era strălucitor. Construcția abia fusese terminată în martie, iar primele mașini traversaseră podul la începutul lui aprilie, micșorând întârzierile din cauza orelor de vârf...

În față, oprit pe ceea ce era banda pentru viteză redusă, era un vehicul pe care mintea ei îl recunoscuse înainte ca privirea să i se concentreze asupra lui.

Porsche-ul lui Lane. Era...

Lizzie apăsă pe frână mai tare decât apăsase pe accelerație, iar camioneta făcu tranziția de la pedala de accelerație apăsată la maximum la oprirea bruscă cu grația unei canapele care cade de la etajul doi. Totul se zgudui și se mișcă, fiind la limita dezintegrării și, mai rău, viteza abia dacă se schimbă. Ca și cum Toyota ei se chinase prea mult ca să capete viteză și nu avea de gând să renunțe la asta fără luptă...

Pe marginea podului se vedea o siluetă. Pe cea mai îndepărtată margine a podului.

–Lane, strigă ea. Lane!

Camioneta ei se roti, făcând o piruetă, iar ea fu nevoită să întoarcă iute capul ca să îl vadă în continuare. Sări afară înainte ca mașina să se oprească de tot, scoțând din viteză și lăsând motorul mergând și portiera deschisă.

–Lane! Nu! Lane!

Lizzie alergă și traversă barierele care păreau șubrede, prea șubrede, având în vedere distanța până la râu.

Lane întoarse capul brusc...

Și o mână îi alunecă de pe balustrada din spatele lui.

Pe fața lui se putu citi șocul, apoi surprinderea, care fu imediat înlocuită de groază.

LIBRIS

Apoi bărbatul căzu în gol.

We know
books

Gura lui Lizzie nu se putu deschide destul de mult cât să-i elibereze țipătul.

2

Poker.

Când Lane se pomeni cu nimic între el și râul Ohio, în vreme ce corpul lui era în cădere liberă, când o senzație bolnăvicioasă de fatalitate îi țâșni, prea târziu, prin vene, mintea lui se duse la un joc de poker pe care îl jucase la Bellagio, în Las Vegas, în urmă cu șapte ani.

Ce bine că toată căderea se întâmpla cu încetinitorul!

Erau trei la masa cu mize mari, participarea fusese de 25 000, și erau doi fumători, opt băutori de burbon, trei cu ochelari de soare, unul cu barbă, doi cu șapcă de baseball și un așa-zis propovăduitor, cu un costum din mătase albă ciudat proporționat, pe care Elvis l-ar fi purtat în anii 1980, asta dacă regele ar fi renunțat la sendvișurile cu unt de arahide și banane și ar fi trăit destul cât să experimenteze influența punk a Deceniului „Eu“.

Mai important era că la masă se afla și un fost ofițer de marină, la două scaune de Lane, și după ce oamenii începuseră să iasă din joc, nu rămăsese nimeni între ei. Fostul soldat nu avea nici un tic care să-l dea de gol, rezultatul faptului că se aflase în situații mult mai periculoase decât o masă verde și un scaun tapițat. Mai avea și niște ochi stranii, de un verde pal, și o prezență înșelător de modestă.

Era ciudat să te gândești că tipul acela, pe care Lane îl bătuse cu o pereche de popi și un as, avea să fie ultima persoană la care să se gândească el.

Mă rog, penultima.

Lizzie. Dumnezeu, nu se așteptase ca ea să vină și să-l găsească acolo, iar șocul provocase ce avea să fie o greșeală fatală.

Dumnezeule, Lizzie...

Înapoi la jucătorul de poker. Tipul vorbise despre experiențele prin care trecuse pe portavionul aflat în mijlocul oceanului. Cum fuseseră antrenați să sară de la înălțimi de nouă, doisprezece, cincisprezece metri deasupra apei. Cum, dacă voiai o șansă la viață, trebuia să-ți aranjezi corpul într-o anumită poziție înainte să lovești suprafața.

Totul se reducea la coeficientul de rezistență. Care voiai să fie cât mai aproape posibil de zero.

LBRIS

We know
books

Faptul că avea picioarele înainte era un plus, gleznele încrucișate erau o necesitate, pentru ca picioarele să nu se rupă ca un iadeș de curcan de Ziua Recunoștinței. După asta, trebuia să pui un braț în fața pieptului, mâna ținând cotul opus. Celălalt braț trebuia să fie de-a curmezișul pieptului, cu palma întinsă peste gură și nas. Capul trebuia să fie în linie cu partea de sus a spinării, altfel riscai o contuzie sau un traumatism cervical.

Să intri ca un cuțit.

Altfel, apa, când era lovită cu viteză mare, avea mai multe în comun cu cimentul.

Să te miști cât de puțin posibil. Ca un săritor de pe stânci.

Și să speri că organele tale interne au încetinit cumva, la un ritm care era compatibil cu ligamentele care le ancorau de schelet. Altfel, zisese tipul din marină, interiorul tău ar fi ca o omletă înainte să ajungă în tigaie, grăbindu-se să umple spațiile din cutia toracică.

Lane se așeză în poziția respectivă, folosindu-și toți mușchii ca să se transforme într-un oțel subțire și puternic, ca lama unui cuțit. Vântul. Dumnezeu, sunetul vântului în urechi era ca urlatul unei tornade – și nu mișca nimic, cel puțin din ce vedea el. De fapt, căzătura avea o calitate stranie de sablare, ca și cum ar fi fost lovit de valuri de particule?

Timpul se opri.

Simți că atârână o eternitate între terenul solid pe care se aflase și mormântul lichid care avea să-l revendice, cum o făcuse și cu tatăl lui.

– Te iubesc!

Cel puțin, asta voise să spună. Nu știa însă ce-i ieșise pe gură înainte de impact.

Resimți impactul în solduri și genunchi, în timp ce picioarele parcă îi intrară în piept. Apoi simți un val de rece. În timp ce durerea îl copleși, totul deveni rece, rece, rece.

Râul îi revendică pieptul și capul, ca un sac care era închis peste un cadavru. Înelișul negru se închidea, bloca aerul proaspăt, lumina, sunetul.

Înfundat. Totul era atât de înfundat.

„Înoată“, își spuse. „Înoată!“

Brațele nu îl ascultară, dar, în timp ce mai încetini, picioarele începură să se miște și apoi, da, și mâinile spintecară apa, care acum era moale. Deschise ochii – sau poate că aceștia nici măcar nu fuseseră închiși. Simți o întepătură, ca de acid.

Nu respiră. Chiar dacă instinctele îi spuneau să elibereze presiunea cu o expirație, își păstră pretiosul oxigen.

Lovi. Zgârie. Se luptă.

Pentru viață.

LBRIS

We know
books

Ca să se poată întoarce la femeia pe care nu dorise să o părăsească prima oară și pe care nu avusese intenția să o părăsească nici de data asta.

Ca să demonstreze că era diferit de tatăl lui.

Ca să poată schimba viitorul falimentar care se temea că era scris pe piatra funerară a familiei sale.

În timp ce Lane căzu de pe pod, primul gând al lui Lizzie fu să se ducă după el. Aproape sări peste balustradă ca să se arunce în râu.

Dar se opri, căci nu putea să-l ajute așa. La naiba, probabil ar ateriza pe el tocmai când ieșea la suprafață ca să respire. Presupunând că o făcea... Dumnezeuule...

Tremură. Telefonul. Telefonul, avea nevoie de...

Abia dacă auzi scârțâitul roților de lângă ea. Singurul motiv pentru care se uită la persoana care se oprise fu pentru că mobilul îi scăpă din mână și alunecă în acea direcție.

– A sărit? Țipă omul. A sărit...

– A căzut.

Lizzie prinse mobilul înainte ca acesta să se lovească de asfalt.

– A căzut!

– Fratele meu e polițist...

– Urgențe...

Amândoi formară numărul în același timp, iar Lizzie se răsuci, se ridică pe vârfuri și se uită peste balustradă, în jos. Nu vedea nimic din cauza luminilor din jurul ei și a lacrimilor. Inima îi bătea cu putere și avea o senzație vagă cum că mâinile și picioarele îi furnicau. Corpul ei era fierbinte, ca și cum ar fi fost în toiul lui iulie, și simți că transpira abundant.

Sună de trei ori. Dacă nu răspundea nimeni?

Când se întoarse, ea și bărbatul care venise în grabă din mașină se uitară unul la altul, iar Lizzie avu strania senzație că avea să își amintească de acel moment pentru tot restul vieții. Poate și el avea să o facă.

– Bună, zise ea. Sunt pe pod, podul 64. Un bărbat a...

– Bună ziua, zise bărbatul. Da, avem un bărbat care a sărit...

– Nu a sărit, a căzut! A căzut...ce? Cui îi pasă de numele meu? Trimiteți pe cineva, nu la pod! Jos, în josul râului...

– ... de pe noul pod. Știi că ești în timpul serviciului... ești sub pod? Pot să chemi pe cineva...

– ... ca să îl ia! Nu, nu știi dacă a supraviețuit! Apoi Lizzie făcu o pauză. Cine era?

Chiar și în acel moment de criză, ezită să-i dea numele. Tot ce ținea de familia Bradford ajungea la știri, nu numai în Charlemont, ci în toată